

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudkyní Mgr. Zdeňkou Burdovou ve věci **žalobkyně: TILIX s.r.o., IČO: 26911582**, se sídlem Jihlava, Benešova 1268/26, zastoupena Mgr. Jitkou Hronovou, advokátkou se sídlem AK Jihlava, Husova 46, proti **žalované: ČR – Ministerstvo zdravotnictví ČR, IČO: 00024341**, se sídlem Praha 2, Palackého náměstí 4, o **náhradu nemajetkové újmy**,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku 101 250 Kč, se zamítá.
- II. Žalobkyně je povinna zaplatit žalované náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč, a to do 3 dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou došlou soudu dne 5. 12. 2017 domáhala přiměřeného zadostiučinění ve výši 101 250 Kč. V žalobě tvrdí, že žádostí ze dne 10. 6. 2017 žalobkyně uplatnila u žalované svůj nárok na odškodnění ve výši 56 250 Kč z titulu nepřiměřené délky odvolacího řízení ve správním řízení vedeném u žalované pod č.j. MZDR 30286/2012-2-FAR. Žalovaná v reakci na toto uplatnění vydala dne 7. 7. 2017 informaci o přijetí nároku a vyzvala k doplnění podání, které žalobkyně doplnila dne 24. 7. 2017, kdy žalovaná stanoviskem ze dne 31. 8. 2017 odmítla přiznání finančního zadostiučinění a vyslovila omluvu za průtahy v řízení. Stejně tak k žádosti žalobkyně ze dne 26. 8. 2017, kdy žalobkyně žádala po žalované poskytnutí zadostiučinění ve výši 45 000 Kč z titulu nepřiměřené délky odvolacího řízení ve správním řízení vedeném u žalované pod č.j. MZDR 32697/2013-2-FAR, kdy žalovaná vydala dne 30. 8. 2017 informaci o přijetí nároku a vyzvala k doplnění podání. Žalobkyně podání doplnila přípisem ze dne 12. 9. 2017, kdy žalovaná dne 29. 9. 2017 vyslovila omluvu za průtahy v řízení a odmítla finanční zadostiučinění. V prvním případě

žalobkyně napadla odvoláním ze dne 31. 7. 2012 rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv pod sp. zn. Sukls 50548/2012 ze dne 12. 7. 2012. Žalovaná jako odvolací orgán rozhodla rozhodnutím č.j. MZDR 30286/2012-2-FAR ze dne 12. 4. 2017 doručeným žalobkyni dne 20. 4. 2017. V druhém případě napadla žalobkyně odvoláním ze dne 27. 7. 2013 rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv sp. zn. Sukls 38758/2010 ze dne 15. 7. 2013. Žalovaná jako odvolací orgán o odvolání žalobkyně rozhodla rozhodnutím č.j. MZDR 32697/2013-2-FAR ze dne 27. 6. 2017 doručeným žalobkyni dne 30. 6. 2017. V prvním případě rozhodovala žalovaná o odvolání 4 roky a 9 měsíců. V druhém případě 4 roky. Výrazně tedy přesáhlo odvolání dobu 30 dnů, v nichž má správní orgán podle § 71 odst. 3 správního řádu vydat rozhodnutí. Žalobkyně se na vzniku těchto průtahů ničím nepodílela. Došlo tak k porušení práva žalobkyně na rozhodnutí v přiměřené délce ve správním řízení. Žalobkyni tak vznikla nesprávným úředním postupem spočívajícím v povinnosti vydat rozhodnutí v zákonné lhůtě nemajetková újma. Nejednalo se o mírné překročení zákonné doby řízení, nebude tedy postačovat zadostiučinění ve formě pouhé konstatace porušení práva či omluvy, nýbrž je na místě přiznat žalobkyni zadostiučinění v penězích. Obě řízení byla mimo jiné vedena pro údajné deliktní jednání žalobkyně, za které jí Státní ústav pro kontrolu léčiv uložil pokutu, a v němž se řešila pro žalobkyni důležitá otázka, zda je nebo není povinnou poskytovat ústavu údaje o vydaných léčivých přípravcích podle zák. č. 378/2007 Sb. o léčivech. Dlouholetá liknavost žalované udržovala žalobkyni v nejistotě nejen o tom, jak pro ni řízení dopadnou, a zda je i správné její stanovisko k poskytování údajů o vydaných léčivých přípravcích, nebo stanovisko Státního ústavu pro kontrolu léčiv. Existence neukončeného správního řízení také zvyšovala zátěž spojenou s pravidelnými kontrolami Státního ústavu pro kontrolu léčiv, jímž se jako provozovatel lékárny musí podrobovat. Žalobkyně tedy za přiměřené zadostiučinění považuje částku 15 000 Kč za jeden rok řízení s tím, že první 2 roky řízení budou ohodnoceny částkou o polovinu nižší. Přiměřené zadostiučinění tak představuje v prvním řízení částku 56 250 Kč a 45 000 Kč v druhém řízení.

Žalovaná se k žalobě vyjádřila tak, že navrhla její zamítnutí, když potvrdila, že žalobkyně se obrátila písemností ze dne 10. 6. 2017 u žalované o náhradu nemajetkové újmy ve výši 56 250 Kč za nesprávný úřední postup žalované v řízení vedeném pod sp. zn. MZDR 30286/2012-FAR o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv sp. zn. Sukls 50548/2012 ze dne 12. 7. 2012, o kterém rozhodovala žalovaná 4 roky a 9 měsíců. V daném řízení Státní ústav pro kontrolu léčiv žalobkyni shledal odpovědnou za správní delikt dle § 103 odst. 9 písm. c) zák. č. 378/2007 Sb., o léčivech, kdy byla uložena žalobkyni pokuta ve výši 20 000 Kč. Ministerstvo zdravotnictví rozhodnutí potvrdilo. Následně žalobkyně žádostí ze dne 26. 8. 2017 se obrátila na žalovanou o náhradu nemajetkové újmy ve výši 45 000 Kč, která jí měla být způsobena nesprávným úředním postupem žalované v řízení vedeném pod sp. zn. MZDR 32697/2013-FAR o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv sp. zn. Sukls 38758/2010 ze dne 15. 7. 2013, o kterém rozhodovala žalovaná 4 roky. V daném řízení Státní ústav pro kontrolu léčiv žalobkyni shledal odpovědnou za správní delikt dle § 103 odst. 9 písm. c) a § 103 odst. 10 písm. g) zákona o léčivech a § 36 odst. 1 písm. y) zákona o návykových látkách, kterým byla uložena úhrnná pokuta ve výši 15 000 Kč. Žalovaná rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv potvrdila. Žalovaná shledala, že příslušný správní orgán byl povinen vydat rozhodnutí v řízení ve lhůtě 30 dnů a ve zvlášť obtížných případech ve lhůtě 60 dnů. Žalovaná v obou případech konstatovala nesprávný úřední postup spočívající v dlouhé prodlevě při vydání rozhodnutí a žalobkyni se omluvila. Její žádost o zaplacení částky finančního zadostiučinění v obou případech odmítla. Žalovaná má za to, že žalobkyni nevznikla natolik zásadní nemateriální újma, aby jí bylo přiznáno přiměřené zadostiučinění v penězích. Žalovaná se omluvila dopisem ze dne 31. 8. 2017, dopisem ze dne 29. 8. 2017.

Žalovaná poukazuje, že v předmětném řízení bylo rozhodování o odvolání proti rozhodnutí o udělení pokuty v důsledku jiného správního deliktu. Výše pokuty již byla známa. Výše pokut nebyla nikterak závratná. Výše poskytnutého finančního zadostiučinění by měla poskytnout cca třikrát výše než výše sankce. Žalovaná poukazuje na to, že žalobkyně nikterak proti průtahům v řízení nebrojila, nečinila stížnost na nečinnost adresovanou nadřízenému správnímu orgánu, ministrovi zdravotnictví, či postup podle § 80 správního řádu či dle § 80 odst. 1 zákona o soudním řádu správním. Skutečnost, že žalobkyně nevyužila žádné takové opatření, vede k závěru, že tvrzený stav nejistoty nikterak zásadní nebyl. Dále má žalovaná za to, že samotné správní řízení o uložení pokuty nepatří mezi ta, která spadají do ochrany dle článku 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. V tomto žalovaná odkazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 344/2014.

Soud věc projednal dle ust. § 115a o.s.ř., když oba dva účastníci s tímto postupem souhlasili.

Ze žádosti ze dne 10. 6. 2017, z potvrzení žalované ze dne 7. 7. 2017, ze stanoviska žalované ze dne 31. 8. 2017 má soud prokázáno, že žalobkyně dne 16. 6. 2017 uplatnila u žalované nárok na přiznání přiměřeného zadostiučinění s tím, že bylo porušeno její právo na projednání věci v přiměřené lhůtě o odvolání proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv pod sp. zn. Sukls 50548/2012 ze dne 12. 7. 2012, kdy žalovaná rozhodovala jako odvolací orgán o odvolání rozhodnutím č.j. MZDR 30286/2012-2-FAR ze dne 12. 4. 2017, tedy 4 roky a 9 měsíců. Žalovaná stanoviskem ze dne 31. 8. 2017 konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu a že toto konstatování považuje za dostačující. Dále má soud prokázáno ze žádosti žalobkyně ze dne 26. 8. 2017, z výzvy k doplnění ze dne 30. 8. 2017, ze sdělení žalobkyně ze dne 24. 7. 2017 a ze dne 12. 9. 2017 a ze stanoviska žalované ze dne 29. 9. 2017, že žalobkyně dále uplatnila u žalované nárok na poskytnutí přiměřeného zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu s tím, že bylo porušeno její právo na projednání v přiměřené lhůtě u projednání odvolání proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv žalobkyně pod sp. zn. Sukls 38758/2010 ze dne 15. 7. 2013, o kterém rozhodovala žalovaná rozhodnutím č.j. MZDR 32697/2013-2-FAR ze dne 27. 6. 2017, tedy 4 roky, kdy tato žádost byla doručena žalované dne 30. 8. 2017. Žalovaná stanoviskem ze dne 29. 9. 2017 konstatovala, že v předmětném řízení došlo k nesprávnému úřednímu postupu s tím, že toto konstatování považuje za dostatečné.

Ze spisu Ministerstva zdravotnictví ČR sp. zn. MZDR 32697/2012-FAR má soud prokázány následující skutečnosti : Dne 29. 9. 2013 byl žalované předložen spis s odvoláním žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv vydaného pod č.j. Sukls 38758/2010 ze dne 15. 7. 2013, kterým Státní ústav pro kontrolu léčiv rozhodl o uložení pokuty žalobkyni za porušení zák. č. 378/2007 Sb., o léčivech, zák. č. 167/1997 Sb., o návykových látkách. Ministerstvo zdravotnictví rozhodlo dne 27. 6. 2017 pod č.j. MZDR 32697/2013-2-FAR, jímž napadené rozhodnutí potvrdilo. Z odůvodnění má soud prokázáno, že žalovaná shledala, že ústav postupoval v rozporu se zákonem, když ve výroku napadeného rozhodnutí neuvedl ustanovení prováděcích právních předpisů, podle kterých bylo rozhodováno, což je v rozporu s ust. § 68 odst. 2 správního řádu. Napadené rozhodnutí je tak v důsledku této vady nezákonné. Vzhledem k tomu, že ve výroku chybějící ustanovení jsou uvedena v odůvodnění napadeného rozhodnutí a skutkový stav byl zjištěn správně, ministerstvo přistoupilo ke změně napadeného rozhodnutí, čímž byla vada této části výroku napadeného rozhodnutí zhojena. Dále ministerstvo shledalo, že se ústav dopustil pochybení, když nepostupoval v souladu se zásadou absorpce a odvolatelce uložil na místo jedné úhrnné pokuty zvlášť pokutu za porušení zákona o léčivech a zvlášť za porušení zákona o

návykových látkách. Tato vada byla tímto rozhodnutím zhojena. Ministerstvo při určení výše úhrnné pokuty vzalo v potaz stejné skutečnosti jako ústav v napadeném rozhodnutí na základě zjištěných skutečností a zvážení všech okolností shledalo, že úhrnná pokuta ve výši 15 000 Kč dostatečně reflektuje závažnost správních deliktů, způsob jejich spáchání a je zachována preventivní i represivní účel uložené sankce, kdy původně ústav uložil úhrnnou pokutu ve výši 15 000 Kč a 10 000 Kč žalobkyni. Rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 30. 6. 2017.

Dále ze spisu Ministerstva zdravotnictví ČR pod sp. zn. MZDR 30286/2012-FAR má soud prokázáno: Ministerstvu zdravotnictví ČR bylo dne 29. 8. 2017 předloženo odvolání žalobkyně se stanoviskem Státního ústavu pro kontrolu léčiv o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv pod sp. zn. Sukls 50548/2012 ze dne 12. 7. 2012 o uložení pokuty za správní delikt dle § 103 odst. 9 písm. c) zák. č. 378/2007 Sb., o léčivech. Ministerstvo zdravotnictví rozhodlo rozhodnutím ze dne 12. 4. 2017 č.j. MZDR 30286/2012-2-FAR, jímž bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 20. 4. 2017. Rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 24. 4. 2017. Byla potvrzena pokuta ve výši 20 000 Kč, která byla žalobkyni uložena za správní delikt uvedený v § 103 odst. 9 písm. c) zákona o léčivech, který spáchala s tím, že jako poskytovatel zdravotní služby podle § 82 odst. 2 zákona o léčivech nepředávala v určitém období údaje o vydaných léčivých přípravcích v lékárně prostřednictvím virtuální sítě přenosem dat vytvořeným ústavem za účelem zabezpečeného přenosu uvedených dat v hlášení.

Po právní stránce dospěl soud k následujícím závěrům: Soud vycházel z rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 344/2014, kdy závěr, že nepřiměřená délka správního řízení způsobila účastníkům řízení nemajetkovou újmu, je dán, jestliže v posuzovaném správním řízení jde o spor o právo nebo závazek, který je opravdový a vážný a jeho rozhodnutí má přímý vliv na existenci rozsah nebo způsob výkonu daného práva nebo závazku, jestliže má toto právo nebo závazek svůj základ ve vnitrostátním právu a jestliže toto právo nebo závazek, o které se v daném případě jedná, je soukromoprávní povahy. V daném případě se nejedná o právo či závazek soukromoprávní povahy, nejsou tedy splněny podmínky, aby byl použit článek 6 odst. 1 Úmluvy, ani stanovisko Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011 sp. zn. Cpjn 206/2010. Soud má však za to, že došlo k nesprávnému úřednímu postupu ve smyslu § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., kdy celkovou dobu odvolacího řízení v obou případech hodnotí soud jako zjevně nepřiměřenou, kdy žalovaná v řízení vedeném pod sp. zn. MZDR 30286/2012-FAR o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv sp. zn. Sukls 50548/2012 ze dne 12. 7. 2012 rozhodovala 4 roky a 9 měsíců a v řízení vedeném pod sp. zn. MZDR 32697/2013-FAR o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv sp. zn. Sukls 38758/2010 ze dne 15. 7. 2013 rozhodovala 4 roky. Dle § 71 odst. 2 správního řádu byla žalovaná povinna vydat rozhodnutí v řízení ve lhůtě 30 dnů a ve zvlášť obtížných případech ve lhůtě 60 dnů. Toto bylo mnohonásobně porušeno. Dle ust. § 31a odst. 2 věta první zák. č. 82/1998 Sb. zadostiučinění se poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Zde je vymezena jak forma, tak rozsah náhrady. Peněžité kompenzace je označena za způsob subsidiární nastupující tehdy, není-li možno vzniklou nemajetkovou újmu nahradit jinak, přičemž dostačujícím prostředkem nápravy by se nejevilo pouhé konstatování práva. Samotné konstatování porušení práva postačí např. tam, kde délka řízení byla v nezanedbatelné míře způsobena vlastních chováním poškozeného, nebo pokud význam předmětu řízení byl pouze pro něj nepatrný a celkově lze uzavřít, že doba řízení nemohla nikterak negativně zasáhnout psychickou sféru poškozeného. Soud poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 23. 3. 2011 sp. zn. 30 Cdo 40/2009. Soud poukazuje, že v předmětných řízeních bylo rozhodováno o odvolání právnické osoby

proti rozhodnutí o udělení pokuty v důsledku spáchání jiného správního deliktu. Rozhodnutí Státního ústavu pro kontrolu léčiv bylo Ministerstvem zdravotnictví potvrzeno. Výše uložených pokut byla v součtu 35 000 Kč. Žalobkyně postupem žalované žádným způsobem neurogovala ať stížností na nečinnost adresovanou nadřízenému správnímu orgánu ministroví zdravotnictví, či některým z opatření dle § 80 správního řádu či podáním ke správnímu soudu dle § 80 odst. 1 zákona o soudním řádu správním. Toto svědčí i o tom, že nedošlo k zásadnímu zásahu, kdy je třeba poskytnout zadostiučinění v penězích, svědčí o malém významu řízení pro žalobkyni. Dále soud poukazuje na to, že žalobkyně je právnickou osobu, kdy nemateriální újma právnických osob se zpravidla neprojevuje týmiž důsledky jako u osob fyzických, tedy nejsou příznačné pocity jako úzkost a duševní strach, zohledňují se tak u ní kritéria, která se odvíjejí od jiných charakteristik než u osob fyzických. Soud proto dospěl ke stejnému názoru jako žalovaná, že postačuje konstatování, že bylo porušeno právo žalobkyně na projednání věci v přiměřené lhůtě. Konstatování porušení práva je plnohodnotnou formou zadostiučinění předpokládanou ust. § 31 odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb. (srovnej rozsudek NS ČR sp. zn. 30 Cdo 3076/2012) a toto přichází na prvním místě v úvahu jako jedna z forem morální satisfakce. Dále soud poukazuje na rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 31 Cdo 1684/2010, kdy Nejvyšší soud ČR vyložil, že na prvním místě přichází v úvahu poskytnutí zadostiučinění formou konstatování práva jako jedné z forem morální satisfakce. Peněžní satisfakce připadá v úvahu tehdy, pokud by morální satisfakce nebyla způsobené nemajetkové újme adekvátní. Soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř., dle něhož účastníku, který měl ve věci plný úspěch, přizná soud náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku, který ve věci úspěch neměl. Podle § 151 odst. 3 o.s.ř. účastníku, který nebyl v řízení zastoupen zástupcem podle § 137 odst. 2 a který nedoložil výši hotových výdajů svých nebo svého jiného zástupce, přizná soud náhradu v paušální výši určené zvláštním právním předpisem. Paušální náhrada zahrnuje hotové výdaje účastníka a jeho zástupce; nezahrnuje však náhradu soudního poplatku. Podle § 2 odst. 3 vyhlášky č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu, činí výše paušální náhrady pro účely § 151 odst. 3 občanského soudního řádu 300,- Kč za každý úkon. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku a přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši paušální náhrady podle výše uvedené vyhlášky, když žalovaná, která nebyla v řízení zastoupena zástupcem podle § 137 odst. 2 o.s.ř. a nedoložila výši svých hotových výdajů, učinila v této věci 1 úkon, kterým bylo písemné vyjádření k žalobě. Lhůta k plnění ve výroku o nákladech řízení byla stanovena v souladu s ust. § 160 odst. 1 část věty před středníkem o.s.ř.; k určení lhůty delší nebo stanovení plnění ve splátkách neshledal soud důvod.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání, a to do 15 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nesplní-li povinný dobrovolně to, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněný domáhat výkonu rozhodnutí soudem či nařízením exekuce.

V Praze dne 28. února 2018

Mgr. Zdeňka Burdová, v.r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Mgr. Pavla Kindlová